

Stanovisko Výboru regionů – Úloha místních a regionálních orgánů při podpoře udržitelného hospodaření s vodními zdroji

(2011/C 259/03)

VÝBOR REGIONŮ

- doufá v posílení politik EU, které určují hlavní směry, a v přijetí nových nástrojů EU na regulaci, které by určovaly jasné a přesné cíle účinnosti pro každou oblast činnosti závisící na vodě a které by měly být vypracovány jednotlivými členskými státy na úrovni povodí;
- požaduje, aby byla iniciativa Komise v oblasti vodohospodářské účinnosti ve stavebnictví začleněna do směrnice o energetické náročnosti budov, přičemž musí být možné ji uplatňovat selektivně na geografické oblasti, v nichž panuje nedostatek vody;
- požaduje přijmout předpisy, které by jednotně pro celou EU stanovily úroveň kvality, jež by pro každý jednotlivý sektor činnosti zaručila řádnou recyklaci a opětovné využití vodních zdrojů, i s vědomím různých charakteristických rysů členských států;
- vybízí místní a regionální orgány, aby v rámci uvědomělého řízení rizik určily nejúčinnější nástroj pro případ extrémních jevů. Budoucí investice zaměřené na zmírnění jejich dopadů budou prioritně směřovat do budování „zelené infrastruktury“;
- upozorňuje na klíčovou úlohu místních a regionálních orgánů při shromažďování údajů týkajících se životního prostředí a navrhuje přeměnit stávající Evropskou stanici pro sledování sucha v Evropské středisko pro sledování vodních zdrojů;
- navrhuje, mimo jiné v souvislosti s tím, co vyžaduje provádění směrnice 2000/60/ES, aby udržitelné hospodaření s vodními zdroji mělo v časovém horizontu do roku 2020 tyto konkrétní a sledovatelné cíle: 1) 20 % zvýšení úspory vody ve všech odvětvích používání; 2) zvýšení renaturalizovaných vodních toků o 20 %, mimo jiné ke zlepšení jejich hydrologické bezpečnosti; 3) 20 % zvýšení objemu vody, která se dnes opětovně využívá nebo recykluje při zemědělských a průmyslových činnostech; V tomto směru požaduje přímé zapojení Paktu starostů a primátorů.

Zpravodaj pan Nichi VENDOLA (IT/SES), předseda vlády regionu Apulie

Odkaz Dopis maďarského předsednictví ze dne 29. října 2010

I. POLITICKÁ DOPORUČENÍ

VÝBOR REGIONŮ,

Obecné připomínky

1. je potěšen, že ho současné maďarské předsednictví EU požádalo o vypracování stanoviska k tématu *Úloha místních a regionálních orgánů při podpoře udržitelného hospodaření s vodními zdroji*, a doufá, že bude v budoucnosti více zapojen do politického rozhodování a plánování v oblasti udržitelného hospodaření s vodními zdroji, neboť je subjektem zastupujícím instituce, jejichž úkolem je tato rozhodnutí a plány uplatňovat a obecněji i chránit přírodní zdroje, vzhledem k jejich úloze v určování udržitelných modelů rozvoje;

2. ztotožňuje se s rezolucí OSN ze dne 28. července 2010, v níž se prohlašuje, že přístup k nezávadné a čisté pitné vodě a sanitaci je základním lidským právem a zároveň nezbytným předpokladem pro plnohodnotný život a naplnění všech lidských práv⁽¹⁾;

3. považuje vodní zdroje za omezené dědictví lidstva, jež je nezbytné pro život živých tvorů a přírodních ekosystémů a nepodléhá pravidlům trhu a hospodářské soutěže, přičemž by vědomou povinností všech lidských bytostí mělo být jeho respektování a zachování pro příští generace;

4. uznává ekologický a etický rozměr vody a následně přiznává všem živým či neživým morálním společenstvím právo na respektování jejich práva na dostatek vody, a považuje za nutné definovat společné modely hospodaření s vodními zdroji, což je základní veřejná služba obecného zájmu, které by zaručovaly jejich plnou udržitelnost a provázanou integraci s veškerými dalšími politikami souvisejícími s udržitelným rozvojem;

5. poukazuje na to, že místní a regionální orgány jsou odpovědné za správu veřejného prostoru. To znamená, že jsou zodpovědné za politické oblasti, které jsou důležité pro udržitelné hospodaření s vodními zdroji, k nimž patří územní plánování, infrastruktura, politika mobility, udělování povolení,

zemědělství a správa krajiny, přizpůsobení se změně klimatu, ochrana před záplavami a cestovní ruch. Místní a regionální orgány nesou odpovědnost i za synergie mezi těmito oblastmi politiky, a přijímají proto ze zásady integrovaný přístup, v němž zohledňují kontext územního plánování, který rovněž zahrnuje odpovídající sociální a hospodářský rozvoj regionů. Mnoho z nich je v několika evropských zemích odpovědných za veřejné dodávky vody a taktéž za nakládání s odpadními vodami. Proto je zásadní, aby místní a regionální orgány byly úzce zapojeny do budoucí evropské politiky hospodaření s vodními zdroji;

6. souhlasí s tím, že EU musí zahájit novou evropskou éru na téma vodních zdrojů, a doufá v přímé a aktivní zapojení místních a regionálních orgánů do přepracování, koordinace a harmonizace stávajících směrnic a strategií (rámcové směrnice o vodě, směrnice o podzemních vodách, směrnice o povodních, strategie pro řešení nedostatku vody a sucha) nebo do fáze vypracování (návrhy a cíle EU v otázce přizpůsobení se změně klimatu), počínaje plánem na zachování vodních zdrojů Evropy, s cílem zaručit širokou účast veřejnosti;

7. domnívá se, že větší antropogenní tlak na vodní zdroje, s nímž jsou spojeny související a rušivé účinky (zánik ekosystémů, ztráta biologické rozmanitosti, snížená schopnost půdy zadržovat vodu, zhoršování kvality půdy, změna klimatu apod.), si žádá přijmout opatření v oblasti správy a ochrany, která by pojímala celé spektrum politik Unie v oblasti vodních zdrojů, energetiky, zemědělství, dopravy, odpadů, cestovního ruchu, boje proti změně klimatu a přizpůsobení se jí, a to za pomoci integrovaného přístupu namísto přístupu odvětvového;

8. doufá, že členské státy za podpory místních a regionálních orgánů určí jasnou politiku poplatků za vodu, budou při tom respektovat pravomoci celostátní a místní úrovně a zohlední různé geografické a klimatické podmínky a související sociální a environmentální aspekty. Tato politika by měla vycházet nejen ze zásady, že znečišťovatel platí, která je již součástí rámcové směrnice o vodě (2000/60/ES), ale – v případě potřeby – na základě progresivního zpoplatnění i ze zásady, že kdo plýtvá, platí, protože ten pak ponese odpovědnost za obnovu nedostatečné environmentální udržitelnosti. Toto opatření, bude-li podpořeno vhodnou vzdělávací kampaní v oblasti životního prostředí, povede k uvědomělejšímu vztahu k tomuto zdroji ze strany uživatelů, i v souvislosti s využíváním silně znečišťujících výrobků (např. zbytků léků, kosmetiky, pesticidů atd.), a mohlo by být východiskem pro celkově účinnější a efektivnější hospodaření s vodními zdroji, a to i z ekonomického hlediska;

⁽¹⁾ Rezoluce OSN č. A/RES/64/292 ze dne 28. července 2010 prohlašuje „the right to safe and clean drinking water and sanitation as a human right that is essential for the full enjoyment of life and all human rights“.

9. přisuzuje vědeckým poznatkům a technologickým inovacím klíčovou úlohu v určení moderních způsobů řízení koloběhu vody jako hlavní a prvotní součásti plánování nových infrastrukturních opatření. Výzkum a inovace mohou být zároveň významnou hnací silou růstu a zaměstnanosti v ekologických průmyslových odvětvích;

10. je přesvědčen, že problematika vodních zdrojů musí být zasazena do širšího rámce, který bude zahrnovat nejen otázky nedostatku vody a záplav, ale také další ohrožení související s vodou, která vznikají v důsledku změny klimatu, ať jde o známé hrozby, jako je intenzita dešťových srážek a stoupající hladina moře, nebo ještě nepoznané hrozby;

Ke koloběhu vody jakožto prioritě politik přizpůsobení se změně klimatu

11. konstatuje, že v diskusích o změně klimatu dosud vodní zdroje nebyly považovány za základní systémový ekologický prvek, jehož zachování a ochrana je hlavním a prvotním předpokladem veškerých činností v oblasti boje proti změně klimatu a přizpůsobení se jí, a stvrzuje ochotu místních a regionálních orgánů převzít odpovědnost a iniciativu při přípravě a uskutečňování opatření ke zmírnění následků⁽²⁾;

12. je si vědom toho, že dopady změny klimatu na hydrologickou rovnováhu budou mít značné hospodářské a sociální důsledky pro celou EU a že dojde ke zvýšení intenzity a výskytu extrémních jevů, jejichž omezení vyžaduje integrovaný a solidární přístup zahrnující celé spektrum politik EU nad rámec geografického, hospodářského a sociálního rozměru zainteresovaných subjektů či odvětví. Za tímto účelem se upozorňuje na nutnost posílit vědeckou spolupráci na evropské, národní a regionální úrovni, aby bylo možné zkoumat kauzální vztahy (příčina-následek), které vyhrocují klimatické jevy (povodně a sucha) v Evropě;

13. je si vědom různých dopadů, které změna klimatu způsobuje v souvislosti s vodními zdroji v regionech EU. Jejich výsledkem jsou značné rozdíly mezi jednotlivými regiony Evropské unie z hlediska problémů, kterým čelí v souvislosti s množstvím vody (přebytek či nedostatek) a s ročními obdobími, v nichž tyto problémy vznikají (jarní záplavy či letní sucha). Opatření na přizpůsobení se, která musí zohledňovat různé geografické, hospodářské a sociální charakteristiky regionů EU, by měla být flexibilní a měla by být přijímána za přísného uplatňování zásady subsidiarity⁽³⁾;

14. je si vědom toho, že změna klimatu bude mít v různém rozsahu vliv na dostupnost vodních zdrojů v evropských

regionech a v důsledku způsobí nové, větší konfliktní situace mezi různými uživateli a pravděpodobně i větší migraci, a to především v nejbližších regionech, které se nacházejí ve velmi ohrožených geografických oblastech;

15. oceňuje úsilí, které EU vyvíjí v globálních politikách v oblasti boje proti změnám klimatu způsobeným člověkem, a považuje řádné hospodaření s vodními zdroji za neodmyslitelný a účinný nástroj ke snížení emisí CO₂ a k podpoře modelů udržitelného růstu stimulačních účinně využívání přírodních a energetických zdrojů;

16. zastává názor, že stanovení spolehlivých postupů pro odhadování očekávané dostupnosti vodních zdrojů je nezbytnou a nedílnou součástí řádného vypracování evropských vodohospodářských a environmentálních politik, a je si vědom nutnosti integrovat výsledky dosažené s pomocí uplatňovaných klimatických modelů na kontinentální úrovni a s pomocí hydrologických modelů na regionální a místní úrovni;

17. vyzývá EU a členské státy, aby zvýšily výrobu čisté (zelené) energie díky provádění veškerých činností zaměřených na vytváření vodních elektráren, které mají nulové emise CO₂, všude tam, kde to morfologické, environmentální (především vodní ekologie resp. požadavky rámcové směrnice EU o vodě) a ekonomické podmínky, jakož i splavnost vod umožňují;

18. vyzývá EU a členské státy, aby přijaly opatření nezbytná k omezení tepelného znečištění vody a v maximální možné míře ke snížení využití vody k chlazení v průmyslových a energetických provozech, především tam, kde to způsobuje problémy buď s dostupností vody nebo ve vztahu k biologické rozmanitosti či veřejnému zdraví;

19. v souvislosti s opatřeními na zmírnění dopadů vodních krizí soudí, že pouze tam, kde se poptávka blíží dostupnosti, lze nové investice do vodní infrastruktury daného regionu považovat za krok k přizpůsobení se, neboť nová a různá technologická a správní řešení, která budou v souladu s místními podmínkami, mohou vést ke zvýšení dostupnosti bez nutnosti dalšího čerpání;

20. je si vědom úlohy, kterou musí hrát místní a regionální orgány v šíření povědomí o klíčovém významu koloběhu vody jakožto zásady, jíž se řídí strategie hospodaření s vodními zdroji, aby bylo možné určit účinná a společná řešení otázky přizpůsobení se změně klimatu a podpořit výměnu zkušeností mezi různými místními subjekty;

⁽²⁾ Stanovisko Výboru regionů Bílá kniha – Přizpůsobení se změně klimatu: směřování k evropskému akčnímu rámci, CdR 72/2009 fin.

⁽³⁾ Bílá kniha – Přizpůsobení se změně klimatu: směřování k evropskému akčnímu rámci, KOM(2009) 147 v konečném znění.

K rovnováze mezi poptávkou po vodě a její nabídkou při zohlednění environmentálních požadavků a v souladu s rámcovou směrnicí o vodě

21. domnívá se, že plánování opatření a činností zaměřených na lepší hospodaření s vodními zdroji musí být nezbytně nutně utvářeno jako víceúčelový proces, který zohlední velký počet přímo či částečně zainteresovaných subjektů a který bude v souvislosti s vodními zdroji stavět na zásadách veřejného statku, rovnosti, environmentální kvality, veřejného zdraví, společenské úlohy vody a sociální bezpečnosti;

22. uvědomuje si, že řádné využívání vodních zdrojů v souladu s environmentální etikou může pramenit z uplatňování osvědčených technik čerpání, rozvodu a využití vody tam, kde je to možné a ekonomicky zdůvodnitelné, přičemž ve střednědobém horizontu je třeba vyvážit environmentální požadavky s požadavky na hospodářský a sociální rozvoj pomocí důsledného a flexibilního vodohospodářství;

23. doufá v posílení politik EU, které určují hlavní směry, a v přijetí nových nástrojů EU na regulaci, které by určovaly jasné a přesné cíle účinnosti pro danou oblast činnosti (domácnosti, průmysl, zemědělství, rybářství, akvakultura, cestovní ruch a vodní energie) a které by měly být vypracovány jednotlivými členskými státy na úrovni povodí;

24. domnívá se, že plánování využití vodních zdrojů, které bude uskutečňováno v souladu s plány povodí, by s rozdílnými prioritami z hlediska doby provádění s ohledem na charakteristické rysy různých členských států, je nevyhnutelný postup, v jehož rámci mohou místní a regionální orgány uplatňovat synergie z hlediska solidarity a udržitelnosti a v duchu rámcové směrnice o vodě, a bude tak možné plnit velký počet environmentálních funkcí, aniž by to narušovalo dlouhodobou reprodukovatelnost a omezovalo přístup k legitimním a vhodným způsobům ochrany;

25. zastává názor, že přečerpávání vody mezi povodími, z nichž prioritní jsou povodí nacházející se v členských státech, musí být chápáno jako součást komplexní regionální strategie vodohospodářství, která musí být vypracována při zachování hydrologické, hydrogeologické, environmentální a socioekonomické udržitelnosti a musí usilovat o spravedlivé rozložení tohoto omezeného statku a být předmětem hloubkových posouzení dopadů;

26. domnívá se, že v zájmu správného určení strategií přizpůsobení se rostoucí poptávce po vodě a územním zvláštnostem, je nezbytné znát vodní systémy jako celek, počínaje hydrologickou dynamikou přírodních vodních útvarů a konče hodnocením účinnosti systémů zachycování, přečerpávání a využití;

27. vybízí k přijetí nových investičních plánů v rámci víceletého finančního výhledu EU na období let 2013–2020, které by upřednostňovaly dlouhodobá opatření a umožňovaly členským státům přijmout nové plány na posílení vodní infrastruktury teprve po přijetí a uskutečnění strukturovaného programu

akcí v oblasti hospodaření s vodními zdroji. Navíc by vodní infrastruktura určená k odsolování, což je energeticky náročný proces, měla být zvažována jako možnost v případech, kdy její přínosy vykompenzují významný dopad na životní prostředí. Výbor v tomto směru doporučuje víceúrovňovou správu s cílem optimálně zapojit místní a regionální orgány do vypracování národních programů;

28. s ohledem na dosažení vodní účinnosti souhlasí s prioritou činností zaměřených na dosažení úspor (vodohospodářská hierarchie ⁽⁴⁾) i s iniciativou Komise v oblasti vodohospodářské účinnosti ve stavebnictví, jež by měla být začleněna do směrnice o energetické náročnosti budov ⁽⁵⁾, aby bylo možné podpořit městská prostředí a prvky budov vytvořené v souladu se zásadou environmentální udržitelnosti. Vodohospodářskou účinnost ve stavebnictví musí být možné uplatňovat selektivně na geografické oblasti, v nichž panuje nedostatek vody;

29. zasazuje se o podporu využívání nekonvenčních vodních zdrojů díky podpoře kultury opětovného využívání a recyklace ve všech oblastech při zohlednění různých charakteristických rysů a různých cílů členských států s tím, že místní a regionální orgány přijmou ekonomické a daňové nástroje na podporu udržitelné výroby a zasadí je do příslušného kontextu, a to i s cílem omezit spotřebu podzemních vod tam, kde je to nutné;

30. považuje za nezbytné zavést do nové společné zemědělské politiky (SZP) zásady podmíněnosti za účelem šíření osvědčených postupů vodohospodářství, které by zavazovaly k určování postupů pěstování a způsobů zavlažování odpovídajících dostupným vodním zdrojům v regionu;

31. navrhuje využívat část fondů vyčleněných v rámci nové SZP na podporu úspor vody v zemědělství díky přijetí ekonomických a daňových nástrojů, které by propagovaly vysoce účinné pěstování, a na podporu činností zaměřených na zachování a obnovu zemědělských ploch z environmentálního hlediska tak, aby bylo podpořeno udržení lesů a mokřad a byla omezena degradace půdy a její eroze, což umožní potlačit pokračující dezertifikaci a pronikání slané vody do podzemních vod u pobřeží;

32. je toho názoru, že již nelze dále odkládat přijetí předpisů, které by v zájmu sdílení cílů účinného a efektivního využívání vodních zdrojů díky jejich recyklaci a opětovnému využití stanovily (jednotně na úrovni celé EU) úroveň kvality, která by pro každý jednotlivý sektor činnosti a za každých okolností zaručila jejich řádné opětovné využití. Cílem je zajistit takový

⁽⁴⁾ Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o řešení problému nedostatku vody a sucha v Evropské unii, KOM(2007) 414 v konečném znění.

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/31/EU ze dne 19. května 2010 o energetické náročnosti budov, Úř. věst. L 153, 18.6.2010, s. 13.

přístup k recyklaci a opětovnému využití vodních zdrojů, jenž by dosáhl plného souhlasu z hlediska cílů, i s vědomím, že různé charakteristické rysy členských států budou znamenat rozdílnou potřebu provádění v jednotlivých členských státech;

K řízení extrémních jevů i s využitím nových druhů opatření

33. vybízí místní a regionální orgány, aby v rámci uvědomělého řízení rizik určily nejúčinnější nástroj pro případ extrémních jevů, a oprostily se tak od přístupu upřednostňování cíle optimalizace krizového řízení (přechod od krizového řízení k řízení rizik);

34. vyzývá členské státy a místní a regionální orgány (v závislosti na jejich jednotlivých výsadách a pravomocích), aby v souladu s článkem 7 směrnice o povodňových rizicích (2007/60/ES) podpořily lepší koordinaci mezi technickými operačními strukturami civilní ochrany a odděleními či agenturami pro životní prostředí, které se zabývají prevencí a řízením vodních rizik, za účelem výměny a sdílení znalostí a schopností. Vyzývá rovněž místní a regionální orgány, aby v maximálně možné míře podnítily nadnárodní synergie (mezi jednotlivými členskými státy nebo mezi členskými státy a třetími zeměmi) na úrovni mezinárodních oblastí povodí, v souladu s článkem 8 směrnice o povodňových rizicích (2007/60/ES);

35. je přesvědčen, že politika vodních zdrojů se musí zakládat na třech prvcích – získávání, uchovávání a odvod (storage, containment and drainage) –, které se zaměřují na snižování špiček v cyklu vody tak, aby nadbytek vody mohl být odstraněn přirozenou cestou a aby v období nedostatku bylo k dispozici její dostatečné množství;

36. považuje za nutné upřednostňovat činnosti usilující o prevenci a omezení dopadů extrémních jevů prostřednictvím zhodnocení a obnovy přírody, přičemž je třeba mít na paměti, že tento typ opatření, které zachovává biologickou rozmanitost a na základě udržitelného využívání území usiluje o obnovu přírodních vod z povodí řek a o omezení rozrůstání zastavěných ploch, představuje mimořádně účinný nástroj i ke zmírnění dopadů způsobených změnou klimatu;

37. je toho názoru, že jedním z preventivních opatření je vytvořit více prostoru pro vodní systém, například zakládáním dodatečných volných vodních ploch, ale také mnohostranným využitím prostoru, v němž voda získává místo v kombinaci s jiným využitím, k němuž patří bydlení, práce, mobilita, volný čas a příroda. Toto je významným úkolem pro místní a regionální orgány;

38. doufá, že EU a členské státy budou přikládat odpovídající význam Fondu solidarity EU, který je neodmyslitelným

nástrojem hospodářské a sociální solidarity pro případ extrémních jevů, a uzpůsobí pravidla pro přístup a způsoby řízení tak, aby byla zajištěna jeho plná využitelnost;

K úloze místních a regionálních orgánů při řízení a posilování mezinárodní spolupráce

39. v souladu s rámcovou směrnicí o vodě a směrnicí o povodňových rizicích zastává názor, že metoda plánování povodí, kterou je třeba chápat jako jednotku pro environmentální, územní a ekonomickou analýzu, je tím správným přístupem k zajištění stejné úrovně ochrany vodních zdrojů v celé EU;

40. domnívá se, že místní a regionální orgány, které vyjadřují potřeby a požadavky občanů, musejí v rámci plánů povodí a sdíleného a společného hospodaření s vodními zdroji zastávat plánovací, operační a kontrolní funkci, a ponechat tak na EU a členských státech, aby každý podle svých pravomocí řešil úkol určovat politické směry a priority při hospodaření;

41. vyzdvihuje úlohu místních a regionálních orgánů v procesu kontroly provádění evropských politik v oblasti vodních zdrojů, neboť pouze přímé a společné zapojení místních orgánů zaručí úspěch akcí v oblasti zachování a ochrany, z nichž vychází smysl pro soudržnost s územím a uvědomělé respektování současných přírodních zdrojů;

42. vybízí k používání právních a finančních nástrojů (ať již existujících nebo připravovaných – tj. plánů povodí, programů rozvoje venkova a soudržnosti, strukturálních fondů atd.), jejichž cílem je usměrňovat hospodaření s vodními zdroji na úrovni oblastí povodí a integrovaným a provázaným způsobem hodnotit všechny související aspekty (kvalitu a množství vodních zdrojů, dopravu a přepravu, energii), a to i vzhledem ke společnému hospodaření s přeshraničními vodními zdroji;

43. považuje nedávnou *strategii EU pro Podunají* za příklad nadnárodní spolupráce a hospodaření s vodními zdroji, který lze použít i jinde a který je v souladu s myšlenkou rámcové směrnice o vodě a plně udržitelný ze sociálně-environmentálního hlediska. Zároveň doufá, že do jejího uskutečňování budou přímo zapojeny místní a regionální orgány;

44. upozorňuje na klíčovou úlohu místních a regionálních orgánů při shromažďování údajů týkajících se životního prostředí⁽⁶⁾ (do jejíhož uskutečňování musí být zásadním způsobem zapojen Evropský program monitorování Země (GMES)) a navrhuje přeměnit stávající Evropskou stanici pro sledování sucha v Evropské středisko pro sledování vodních zdrojů tak, že budou rozšířeny jeho pravomoci i na schvalování a harmonizaci dostupných informací o stavu evropských vodních zdrojů;

⁽⁶⁾ Stanovisko VR Úloha místních a regionálních orgánů v budoucí politice životního prostředí, CdR 164/2010 fin.

45. domnívá se, že tím, že bude ekosystémovým službám vtisknut socioekonomický rozměr a v rámci EU bude účinně spuštěna strategie životního prostředí „nad rámec HDP“, bude nutné zaručit provázanost, transparentnost a spolehlivost informací a ukazatelů popisujících stav životního prostředí a vodních zdrojů⁽⁷⁾;

Závěrečné připomínky

46. doufá, že v souvislosti se stěžejní iniciativou „Evropa méně náročná na zdroje“ (i s podporou činností své platformy pro monitorování strategie Evropa 2020) bude moci nejen v souvislosti s určením přístupu a operačních nástrojů přispět k činnosti Evropské komise v oblasti vodních a energetických zdrojů a odpadů, a to s plným vědomím toho, že environmentální a související aspekty na sobě vzájemně úzce závisí;

47. připomíná, že politiky v oblasti kvality vody mají vliv na dostupnou kvantitu a její možné využití, a proto žádá, aby tento aspekt nebyl přehlížen. V této souvislosti je vhodné jednak v co největším předstihu, především pokud jde o politiku v oblasti výrobků, a pomocí analýzy životního cyklu a posouzení dopadu na životní prostředí zkoumat, jaký budou mít dopad na kvalitu vody;

48. zasazuje se o to, aby se věnovala mimořádná pozornost tomu, že budoucí evropské i státní investice zaměřené na zmírnění vzniklých dopadů výskytu extrémních jevů (povodní a sucha) i z důvodu změny klimatu budou prioritně směřovat do budování „zelené infrastruktury“ (tzn. kontrolovaných záplavových území, přírodních nádrží k zadržování vody, opatření na zalesňování a zachování horského prostředí, obnovy pobřežních oblastí a mokřadů, vytváření a stabilizace svahů atd.), aby byla zaručena ochrana vod v regionech a zároveň zachována biologická rozmanitost, byly obnoveny přírodní zdroje a poskytnuty nové příležitosti cestovnímu ruchu a zaměstnanosti. Pokud

„zelené infrastruktury“ nejsou účinné nebo kvůli místním podmínkám nemohou být uplatněny, pak je vytvoření „šedé infrastruktury“ (umělých hrází, odvodňovacích kanálů, náspů apod.) nezbytné pro ochranu území, obyvatel a hospodářství před povodněmi;

49. doufá, že v rámci rámcového programu EU pro výzkum budou podporovány činnosti v oblasti předávání vědeckých a technických poznatků v zájmu rozvoje nových technologií schopných nejen zvýšit konkurenceschopnost Evropy, ale i dosáhnout zvýšení účinnosti a inovací při hospodaření s vodními zdroji;

50. zdůrazňuje to, co již bylo řečeno v souvislosti s možností, že by místní a regionální orgány mohly přímo využívat ekonomické prostředky pocházející z omezení emisí skleníkových plynů k financování programů místních opatření v oblasti boje proti změně klimatu⁽⁸⁾ a zároveň využívaly podílnou část těchto zdrojů na zahájení činnosti směřující k tomu, aby si občané více uvědomovali skutečnou hodnotu vody, a to nejen zavedením vodní stopy u produktů, ale i podporou využití systémů řízení z hlediska ochrany životního prostředí (EMAS) ve výrobních postupech vyžadujících vodu a spuštěním informačních a vzdělávacích kampaní v oblasti životního prostředí, a to již od mateřské školy;

51. navrhuje, mimo jiné v souvislosti s tím, co vyžaduje provádění směrnice 2000/60/ES, aby udržitelné hospodaření s vodními zdroji mělo v časovém horizontu do roku 2020 tyto konkrétní a sledovatelné cíle: 1) 20 % zvýšení úspory vody ve všech odvětvích používání; 2) zvýšení renaturalizovaných vodních toků o 20 %, mimo jiné ke zlepšení jejich hydrologické bezpečnosti; 3) 20 % zvýšení objemu vody, která se dnes opětovně využívá nebo recykluje při zemědělských a průmyslových činnostech; V tomto směru požaduje přímé zapojení Paktu starostů a primátorů.

V Bruselu dne 30. června 2011

předsedkyně
Výboru regionů
Mercedes BRESSO

⁽⁷⁾ Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě – Třetí zpráva o následných opatřeních ke sdělení Komise o nedostatku vody a suchu v Evropské unii, KOM(2011) 133 v konečném znění.

⁽⁸⁾ CdR 164/2010 fin.